

สรุปชีวประวัตินักบุญหลุยส์ มารี เดอ มงฟอร์ต

(จากบทนำในหนังสือชื่อ *พระเจ้าเท่านั้น* ภาค ๑)

หมู่บ้านมงฟอร์ตซึ่งเป็นหมู่บ้านเล็กๆ ของชาวบริตอง ตั้งอยู่ห่างจากเมืองแรนน์มาประมาณ ๑๓ ไมล์นั้น มีความสำคัญต่อชีวประวัติของหลุยส์ มารี กรีญอง แต่ความสำคัญนั้นมิได้ขึ้นอยู่กับการที่ท่านถือกำเนิดมาในหมู่บ้านนี้เมื่อวันที่ 31 มกราคม 1673 ที่ท่านเชื่อมโยงชื่อของท่านกับหมู่บ้านนี้ก็เนื่องเพราะท่านได้รับศีลล้างบาปสู่พระคริสต์ที่นี่ ด้วยเหตุผลเดียวกันนี้เอง ในฐานะที่เป็นนักเทศน์พเนจร ท่านชอบที่จะตัดนามสกุลของตนคือกรีญองทิ้งไป และเป็นที่รู้จักแต่เพียงในนามของคุณพ่อจากหมู่บ้านมงฟอร์ต ท่านเน้นถึงศีลล้างบาปและผลในเชิงปฏิบัติด้วยการอุทิศตนอย่างสิ้นเชิงแด่องค์ปัญญาอันรันดรผู้ทรงรับเอากาย ซึ่งเป็นลักษณะพื้นฐานของมุมมองที่เป็นจริงของท่าน

ท่านพำนักอยู่ที่หมู่บ้านมงฟอร์ตช่วงระยะสั้นๆ ไม่เกินสองปีแรกในช่วงชีวิตสั้นๆ เพียง ๔๓ ปีของท่านเท่านั้น สำหรับวัยเด็กนั้นท่านอยู่ที่บ้านซึ่งปลูกบนผืนนาของครอบครัวที่ชื่อบัว-มาเคร์ ในเขตเมืองอิฟฟังติก โดยห่างจากบ้านเกิดของท่านไปเพียง ๒ - ๓ ไมล์เท่านั้น ท่านเป็นลูกคนที่สองในจำนวน ๑๘ คน ซึ่งเป็นหนึ่งในทารกจำนวนน้อยที่มีชีวิตยืนยาวมาจนถึงวัยผู้ใหญ่

บิดาของท่านซึ่งกฎหมายรับรองให้ลงชื่อรับรองเอกสารได้นั้นเป็นคนใจร้อน แม่ของท่านเป็นคนศรัทธามาก ตระกูลกรีญองมีทรัพย์สินสมบัติอยู่บ้างแต่ไม่ถึงขั้นร่ำรวยและมีได้อยู่ในระดับชนชั้นสูง หลุยส์เกิดมาในครอบครัวที่เชื่อถือคาทอลิกอย่างเคร่งครัด ในเขตของประเทศฝรั่งเศสที่รู้จักกันดีว่าดำเนินชีวิตคริสตชนกันอย่างจริงจัง

ช่วงเรียนหนังสือในวิทยาลัย

เมื่ออายุได้ ๑๑ปี ท่านก็เดินทางไปอยู่ที่เมืองแรนน์ ซึ่งเป็นเมืองหลวงของแคว้นบริตตานีเพื่อเข้าเรียนที่วิทยาลัยของนักบวชคณะเยซุอิตชื่อเซนต์โทมัส เบกเก็ท วิทยาลัยนี้มีชื่อเสียงโด่งดัง จึงมีนักเรียนเรียนอยู่ประมาณสองพันคน ที่วิทยาลัยนี้เองที่มิงฟอร์ดได้พบเพื่อนสนิท โดยเฉพาะกับนักเรียนร่วมชั้น ๒ คนคือ โกลด ปุลาส แด พลาส ผู้ก่อตั้งคนแรกของบาทหลวงคณะพระจิต และโดยเฉพาะอย่างยิ่งกับฌอง บัปติส แบลงผู้กลายเป็นเพื่อนสนิทของนักบุญฌอง บัปติส เดอ ลา ซาล ผู้ก่อตั้งภราดาคณะเดอ ลา ซาล

อาของหลุยส์ มารีเย เป็นพระสงฆ์ประจำโบสถ์แซงต์ซาเวียที่เมืองแรนน์ ได้กลายเป็นผู้ที่หลุยส์ไว้วางใจเป็นที่สุด หลังจากเรียนที่วิทยาลัยนี้ได้ ๒ ปี ครอบครัวของเขาก็ย้ายตามมาอยู่ในเมืองแรนน์ โดยกลับไปพักที่บ้านชนบทในเมืองอ็องคองช่วงฤดูร้อน บรรดาครูต่างลงความเห็นว่าคุณนักเรียนหนุ่มจากหมู่บ้านมิงฟอร์ดที่ไม่สลักสำคัญอะไรผู้นี้เป็นเด็กฉลาด ใฝ่รู้ ศรัทธาในศาสนามาก มีหัวทางด้านศิลปะ แต่คิดจะซื้ออายุอยู่บ้าง บรรดาครูและผู้แนะนำฝ่ายจิตที่เป็นนักบวชเยซุอิตของท่านกลายเป็นมิตรของท่านไปจนตลอดชีวิต บ้านพักของนักบวชคณะนี้ซึ่งตั้งอยู่ทั่วไปทางฝรั่งเศสตะวันตกจะเป็นที่พักพิงในยามยากของท่าน โดยเป็นที่ซึ่งท่านจะได้รับแรงสนับสนุน พักผ่อนและฟื้นฟูชีวิตฝ่ายจิตของท่าน

ด้วยการแนะนำของนักบวชคณะเยซุอิตทำให้กระแสเรียกสู่ชีวิตพระสงฆ์ของหลุยส์สุกอมขึ้นมา ท่านบอกเองว่า ท่านตัดสินใจเข้าเป็นสงฆ์ที่สักการสถานพระนางมารีย์ในโบสถ์ของนักบวชคณะคาแมลไลท์ที่เมืองแรนน์ ต้องขอบคุณเป็นพิเศษต่อผู้แนะนำเยซุอิตต่างๆ และผู้ที่ดูแลชมรมแม่พระของวิทยาลัยที่ได้เพาะบ่มศรัทธาอันมั่นคงต่อพระมารดาของพระเจ้าขึ้นมาจนกลายเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตจิตของท่าน

กรุงปารีส

หลังจากเรียนอยู่ที่วิทยาลัยเยซุอิตที่เมืองแรนน์ได้ ๘ ปี หลุยส์ มารีเยตัดสินใจมาเรียนต่อสาขาเทววิทยาที่แซงต์ ชูลปีสในกรุงปารีส เพราะได้รับการสนับสนุนทางการเงินอย่างไม่คาดฝัน เมื่ออายุได้ ๑๕ ปี ฉากใหม่ของชีวิตท่านก็เริ่มต้นเปิดออกมา ชายหนุ่มอำลาครอบครัวและบรรดามิตรสหายที่สะพานแซสซอง

พระองค์คือบิดาที่แสนดีของข้าพเจ้า

เยซูผู้เป็นพระเจ้าผู้ไถ่กู้แสนดีของข้าพเจ้า

มารีย์ มารดาผู้ดียิ่งของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าจะยินดีมากไปกว่านี้ได้อย่างไรกัน

ท่านเริ่มพบอิสราเอลจากการยอมจำนนอย่างศิโรราบและรับผิดชอบต่อความรักของพระเจ้า องค์
ปัญญาอันรุ่งโรจน์ผู้รับเอากาย นั่นคือเยซูผู้ทรงเป็นพระเจ้า

ที่กรุงปารีส ท่านพำนักอยู่กับหมู่คณะสามเณรยากจนที่เชื่อมโยงอยู่กับบ้านเณรใหญ่ซึ่งดูแลโดย
บรรดาพระสงฆ์ในเขตวัดแซงต์ ซูลปีส สองปีแรกนั้นท่านเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยซอบอนน์ อย่างไรก็ตาม
ท่านเรียนเทววิทยากับบรรดาอาจารย์คณะซูลปีสเองในช่วงอีกหกปีต่อมา เช่นเดียวกับนักบวชคณะเยซุอิต
บรรดาอาจารย์ของนักบวชคณะนี้พบว่า นักศึกษาผู้นี้มีพรสวรรค์ มีศรัทธาอันลึกซึ้ง ใฝ่รู้อย่างขะมักเขม้น
ศรัทธาในองค์พระแม่มารีย์มาก อารมณ์อ่อนไหวที่เด่นชัดของท่านคือ แสดงความรักในเชิงปฏิบัติต่อกัน
ยากจน มีความปรารถนาที่จะรับใช้ผู้ที่สังคมกรุงปารีสทอดทิ้ง ตั้งอกตั้งใจดำเนินชีวิตตามแนวพระวรสาร
ด้วยการอยู่เคียงข้างบรรดาผู้ที่ถูกทอดทิ้งให้โดดเดี่ยวที่สุด

ตลอดชีวิตของท่านโดยเฉพาะช่วงที่เป็นสามเณรใหญ่ ท่านเป็นนักอ่านตัวยงและชื่นชอบงานเป็นบรรณารักษ์ห้องสมุดเซนต์ ชูลปีสมากที่สุด ตอนเป็นพระสงฆ์ใหม่ๆ ท่านกล้ากล่าวว่า “หลังจากได้อ่านหนังสือเกือบทุกเล่มเกี่ยวกับความศรัทธาต่อพระแม่ และหลังจากได้สนทนากับบรรณาธิการที่ดีและฉลาดที่สุดในยุคนี้แล้ว...” ท่านไม่เพียงศึกษาหนังสือต่างๆ ตามประเพณีของสามเณรใหญ่ โดยเฉพาะคำอธิบายต่างๆ ต่องานเขียนของนักบุญโทมัส อไควนัสเท่านั้น แต่ยังเรียนรู้รายละเอียดในผลงานเขียนด้านวิถีชีวิตจิตของนักบุญเบอร์นาร์ด แคลวส์, โอลิเออร์(ผู้ก่อตั้งสังฆคณะเซนต์ ชูลปีส), วินเซนต์ เดอร์ปอล, โบคอง, ปัวเร, กองครัง, เดอ แบรูล, ฟรังซิส เดอ ซาล, ยอห์น ยูคส์, คาจันตัง, วินเซนต์ แฟรเออร์, อาแลง เดอ ลา โรซ และอีกหลายๆ ท่าน บรรณาธิการเหล่านี้ทำให้ท่านได้สัมผัสกับข้อเขียนของบรรดาบิดาจารย์ของพระศาสนจักร แต่ที่สำคัญที่สุดนั้นท่านยึดมั่นในพระคัมภีร์ ท่านมีพระคัมภีร์ติดตัวอยู่เสมอ บทเทศน์และงานเขียนของท่านคารคายไปด้วยข้อความจากพระคัมภีร์ ซึ่งปกติแล้วตีความตามการอธิบายฝ่ายจิตในยุคสมัยนั้น

เป้าหมายของท่านกระชับมากยิ่งขึ้นคือ เป็นธรรมทูตของคนยากจน อาจเป็นในประเทศฝรั่งเศสหรือต่างประเทศก็ได้ ท่านใฝ่ฝันที่จะประกาศข่าวดีด้านความรักของพระเจ้าต่อผู้ที่สังคมทอดทิ้ง เพื่อบอกพวกเขาถึงความรักของพระคริสต์และการดูแลแบบมารดาของพระนางมารีย์ ไม่กี่ปีหลังการบวชเป็นสงฆ์ ท่านเขียนจดหมายไปถึงผู้ให้คำแนะนำฝ่ายจิตของท่านว่า “กระผมได้มุ่งหวัง,, ที่จะฝึกฝนตนเองเพื่องานเทศน์มิชชัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อสอนคำสอนต่อคนยากจน...ผมรู้สึกได้ถึงความปรารถนาอย่างแรงกล้าเพื่อให้ผู้คนรักพระคริสต์และพระมารดาผู้ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ และพเนจรไปอย่างเรียบง่ายและยากจน สอนคำสอนให้กับคนยากจนในชนบท”

ทำพิธีมิสซาครั้งแรก

ที่พระแท่นของพระแม่ในโบสถ์ของเขตวัดแซงต์ชูลีปีส คุณพ่อหลุยส์ มารีย์ กิริญองประกอบพิธีมิสซาครั้งแรกเมื่อวันที่ 5 มิถุนายน 1700 ตั้งแต่อายุได้ ๑๑ ปี ในที่สุดท่านก็สำเร็จการศึกษาในระบบรวม ๑๖ ปี (เรียนกับคณะเยซุอิตที่เมืองแรนน์ 8 ปี และกับคณะชูลีปีสที่ปารีส 8 ปี) และบรรลุปริญญาหมายของท่าน

มงฟอร์ตทำงานด้านสงฆ์นานเพียง ๑๖ ปีเท่านั้น หลังจากใช้เวลาประมาณ ๒ – ๓ ปีกับกลุ่มเทศน์มิชชันกลุ่มต่างๆ ที่เทศสอนเพื่อฟื้นฟูจิตใจในเขตวัด และการดูแลผู้ยากไร้ที่บ้านคนยากจนในเมืองปัวเตียร์ (ท่านได้เริ่มก่อตั้งนักบวชคณะสตรีคือ คณะธิดาปริชาญาณขึ้นร่วมกับมารีย์ หลุยส์ ตรีเซ่) รวมทั้งการรับใช้คนยากจนที่เจ็บป่วยอยู่ในโรงพยาบาลทั่วไปของกรุงปารีสแล้ว คุณพ่อหลุยส์ มารีย์ก็ยังไม่รู้สึกว่าจะเข้าสู่อาราม ท่านพบว่าเป็นเรื่องลำบากมากที่จะค้นหาวิธีการเพื่อนำสิ่งที่ท่านมั่นใจว่าพระเจ้าทรงเรียกท่านให้รับใช้คนยากจนและเข้ากับพวกเขาให้ได้

ทางออกของท่านนั้นเรียบง่าย สงฆ์หนุ่มซึ่งไม่เป็นที่รู้จักผู้หนึ่งจากภาคตะวันตกของประเทศฝรั่งเศสจะไปขอคำแนะนำจากองค์พระสันตะปาปา แล้วท่านก็ออกเดินทางจากเมืองปัวเตียร์ ขอบอาหารและที่พักตามหนทางอย่างยากเข็ญและเต็มไปด้วยอันตรายมุ่งสู่กรุงโรม เมื่อมองเห็นอาสนวิหารนักบุญเปโตร ท่านถอดรองเท้าसानออกและเดินเท้าเปล่าไปคารวะหลุมศพนักบุญเปโตร ในเดือนมิถุนายน 1706 มงฟอร์ตก็ได้เข้าเฝ้าพระสันตะปาปาเคลเมนต์ที่ ๑๑ ท่านเปิดใจอธิบายต่อองค์ผู้แทนของพระคริสต์ แปลกที่องค์พระสันตะปาปาทรงเห็นอย่างชัดเจนถึงพระพรพิเศษในตัวสงฆ์หนุ่มคนนี้ พระองค์ปฏิเสธข้อเสนอของหลุยส์ มารีย์ที่จะไปประกาศพระวรสารในแถบป่าเถื่อนของคานาดาหรือในแถบตะวันออกไกล แต่พระสันตะปาปาก็กลับแต่งตั้งท่านเป็นธรรมทูตแบบอัครสาวก บอกให้ท่านกลับไปยังประเทศเดิมของท่าน และรื้อฟื้นพระศาสนจักรที่นั่นด้วยการประกาศถึงสัญญาศีลล้างบาปที่กระทำต่อองค์ปัญญาจันทร์ผู้ทรงรับเอากาย คือพระเยซู บุตรของพระนางมารีย์ สำหรับสงฆ์จากหมู่บ้านมงฟอร์ตคนนี้แล้ว นี่คือการประทับรับรองต่อกระแสเรียกของท่าน รวมไปถึงเนื้อหาและวิธีการประกาศพระวาจาของพระเจ้าด้วย

ท่านเดินเท้ากลับมาที่เมืองบัวเตียร์ ใช้เวลาที่เหลือในชีวิตของท่านจัดการเทศน์มิชชั่นและเข้าเยี่ยมตามหมู่บ้านและเมืองต่างๆ ทั่วเขตตะวันตกของประเทศฝรั่งเศสรวมทั้งสิ้นประมาณ ๒๐๐ ครั้ง ประกาศถึงพระวรสารเรื่องความรักของพระเจ้าด้วยพลังที่เปี่ยมไปด้วยพระจิต

เกือบสามร้อยปีต่อมา ในปัจจุบันหลายเขตวัดที่คุณพ่อมงฟอร์ตได้ไปเทศน์สอนก็ยังคงถือกันว่าการที่ท่านมาเยือนเมืองของตคนนั้นเป็นจุดเปลี่ยนทางความเชื่อของเขตนั้นๆ การประกาศความรักของพระเจ้าอย่างกล้าหาญ ล้ำสมัย ดึงดูดจิตใจผู้คนเหล่านั้น ผู้คนต่างยอมรับฟังไม่ว่าจะเป็นในโบสถ์ อารามฤณี ค่ายทหาร บ้านคนยากจน ศาลากลางของเมืองและแม้แต่ในบ้านโสเภณีต่างๆ การเทศน์สอนของท่านเป็นที่ชื่นชมของผู้คนมากมาย แต่ก็เป็นที่ขุ่นเคืองและโกรธแค้นกับบางคนด้วย

ท่านนักเทศน์พเนจร

การดำเนินชีวิตของมงฟอร์ตแบบนักเทศน์ที่ยากจน พเนจร มีสมบัติเพียงไม่กี่ชิ้น (พระคัมภีร์ หนังสือทำวัตร สมุดบันทึก) ในยามที่ห้อยไวนบนป่าแบบนี้ถือกันว่าไม่สมศักดิ์ศรีสงฆ์ มีหลายหนที่ผู้ใหญ่ทางศาสนาห้ามท่านเทศน์สอนในสังฆมณฑลนี้หรือสังฆมณฑลนั้น ด้วยความนบนอบเสมอ มงฟอร์ตจะออกเดินทางต่อไป

ด้วยความเกลียดชังต่อการเกรงจะถูกคนอื่นติเตียนเป็นที่สุด นักบุญหลุยส์ มารีจึงทำตนเหมือนคนยากจนและยินดีเป็นสันพื้นเมื่อได้รับใช้พวกเขาด้วยพระวาจาของพระเจ้า และด้วยความช่วยเหลือทางวัตถุตามแต่จะหาได้ ตัวอย่างเฉพาะของกิจกรรมของท่านมาจากเรื่องราวที่มีบันทึกเอาไว้ ซึ่งคงเป็นกิจกรรมคล้ายๆ กันหลายครั้งที่ท่านได้กระทำ เมื่อท่านธรรมทูตอุ้มคนขอทานโรคเรื้อนที่ใกล้สิ้นใจนอนจมอยู่บนถนนสายต่างๆ ในเมืองคินัง แยกไปที่บ้านนักบวชใกล้เคียง และตะโกนบอกคนเปิดปิดประตูว่า “โปรดเปิดรับพระคริสตเยซู” นอกจากนี้บรรดาคนยากจนถึงขั้นเรียไรเงินเพื่อซื้อเสื้อเอี๊ยกั้นหนาวให้สงฆ์ท่านนี้โดยพวกเขาเรียกท่านกันอย่างเต็มภาคภูมิว่า “พวกเราคนหนึ่ง”

คนส่วนมากแล้วมองคุณพ่อหลุยส์ มารีย์ว่าเป็นคุณพ่อที่แสนดีจากมงฟอร์ต บางครั้งก็เรียกท่านกันว่าคุณพ่อที่มีสายประจำเส้นโต เพราะโดยทั่วไปแล้วท่านจะมีสายประจำเส้นยาวผูกไว้ที่เข็มขัดคล้ายเชือกของเสื้อหล่อ สำหรับบางคนแล้วท่านคือศัตรู การเทศน์ของท่านซึ่งหลังจากประสบการณ์ที่ท่านมีต่อความรักของพระเจ้าและความเอ็นดูคุณมารดาของพระแม่มารีย์นั้น ดึงดูดผู้คนจำนวนนับพันให้หันกลับมาหาความเชื่อ ในยุคของลัทธิเจนเซ่นซึ่งเน้นอย่างคุณจนถึงความห่างไกลระหว่างพระเจ้าและผู้คนนั้น ท่านถึงขั้นแนะนำให้รับศีลมหาสนิททุกวัน มีศรัทธาอันอ่อนหวานต่อองค์มารดาพระเจ้า ดำเนินชีวิตที่ละวางอย่างสิ้นเชิงตามสัญญาศีลล้างบาปต่อองค์พระเยซูในพระแม่มารีย์

เนื่องจากรูปแบบและเนื้อหาของเทศน์สอนของท่าน จึงมีหลายๆ คนมองว่า ท่านประกาศในแนวเอเลียผู้น้อยอย่างน้อยก็เป็นคนแปลกๆ ที่เข้ากับสังคมไม่ได้ ท่านจึงถูกวางยาพิษ ซึ่งแม้จะไม่ถึงตายก็ทำให้สุขภาพของท่านย่ำแย่ลงอย่างรวดเร็ว มีการพยายามเอาชีวิตท่านในแบบอื่นด้วย แต่ก็ไม่อาจคิดกันมงฟอร์ตได้ นักบวชคณะเยซุอิต คณะเซนต์ ชูลปีส คณะโดมินิกัน (ซึ่งท่านเป็นสมาชิกชั้นที่สามในปี 1710) จะคอยสนับสนุนท่านเสมอ ท่านมีประสบการณ์เล็กๆ ว่าทั้งชีวิตของท่านนั้นอยู่ในพระหัตถ์อันรักใคร่ของพระเยซู หรือในคำที่ท่านกล่าวเองว่า ท่านคือ “ทาสผู้รักของพระคริสต์ในพระแม่มารีย์” โดยเข้าใจถึงความหมายของคำว่าทาสตามความหมายในพระคัมภีร์ใหม่ว่า คือการขึ้นอยู่กับพระเจ้าด้วยความรักอย่างสิ้นเชิงดังที่พระนางมารีย์ทรงเรียกพระนางเองว่าเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า (ลก. 1:38) และเช่นนักบุญเปาโลที่มองตัวท่านเองว่าเป็นผู้รับใช้ของพระคริสตเยซู (รม. 1:1)

ชีวิตของท่านนั้นลึกซึ้งในพระคริสต์จนท่านไม่ปรารถนา “ความสำเร็จ” หรือใฝ่ฝันหาประสบการณ์ชีวิตสนิทกับพระเจ้าในรูปแบบใดอีก ไม่อยากมีชื่อเสียง ท่านปรารถนาเพียงสิ่งเดียวคือเป็นเสมือนขลุ่ยซึ่งองค์ปัญญาอันรับเอากายจะทรงเป่าออกมาเป็นทำนองเพลงอันไพเราะ ตามแต่พระประสงค์ของพระจิต ด้วยการดำเนินชีวิตที่ถวายตัวอย่างร้อนรนและรับผิดชอบต่อองค์ปัญญาทรงรับเอากายในพระแม่มารีย์นี้ ท่านได้พบสันติและพลังที่จะแบ่งปันพระวรสารกับทุกๆ คนที่ท่านได้พบปะ

ยอมรับความผิดหวัง

ความมีน้ำใจของมงฟอร์ตแบบนี้ นั้นปรากฏออกมาเด่นชัดโดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่เราเรียกกันว่า เหตุการณ์ที่ปองซาโต หลังจากได้เทศน์มิชชันในหมู่บ้านปองซาโตเสร็จแล้ว ท่านธรรมทูตจึงทำให้ความฝัน กลายเป็นจริงขึ้นมา ด้วยความช่วยเหลือจากผู้คนนับจำนวนพัน ท่านสร้างเนินซึ่งบนเนินท่านสร้างกัลวารี โอบขนาดเท่าของจริงขึ้นมาเพื่อให้เป็นสถานที่แสวงบุญอย่างถาวร กิจการนี้ใช้เวลากว่าหนึ่งปีจึงแล้วเสร็จ แต่ก่อนกำหนดการเสกเพียง ๒ - ๓ วันเท่านั้น พระสังฆราชก็มีคำสั่งว่าห้ามเสกเนินกัลวารี โอบนี้และให้ ทลายลงให้หมด มงฟอร์ตรีบเดินไปที่สำนักพระสังฆราชเพื่อขอคำอธิบาย แต่ทำอะไรไม่ได้เลย อีกครั้งหนึ่ง ซึ่งผู้ที่กีดกันท่านเอาชนะใจพระสังฆราชได้ มีการกล่าวกันว่าคำสั่งนี้มาจากเจ้าหน้าที่สูงสุดจากสำนัก พระราชวังในกรุงปารีสผู้ได้รับข้อมูลมาว่า ท่านธรรมทูตจะใช้เนินกัลวารี โอบที่ปองซาโตเพื่อส่งสัญญาณให้ ศัตรูคือพวกอังกฤษ คุณพ่อจากหมู่บ้านมงฟอร์ตบอกผู้คนจำนวนนับพันที่มาขอการเสกเรียบๆ เพียงว่า “เรา หวังจะสร้างเนินกัลวารี โอบขึ้นที่นี่ ให้เราสร้างเนินนี้ขึ้นในใจเราแทน” คุณพ่อเดอ มงฟอร์ตยอมรับคำตัดสิน นี้ได้อย่างสงบแบบไม่น่าเชื่อ โดยรู้ดีว่าเป็นส่วนหนึ่งของวิธีการอันลึกลับของพระญาณสอดส่อง

ท่านธรรมทูตผู้เรียบง่ายกลายเป็นผู้มีชีวิตสนิทกับพระเจ้าจริงๆ ท่านเป็นเสมือนดินเหนียวที่เปลี่ยน รูปได้ในมือของช่างปั้น เป็นการตอบรับในชีวิตเช่นพระนางมารีย์ที่รื้อนรนและรับผิชอบต่อองค์พระจิต พระจิตทรงเปลี่ยนแปลงท่านให้เป็นภาพลักษณ์ของพระบุตร เหนือยอ่อนจากงานแพร่ธรรมของท่านเอง อ่อนแรงเพราะการถือความยากจนและการพยายามเอาชีวิตท่าน คุณพ่อจากหมู่บ้านมงฟอร์ตจึงสัมผัสพบลง ขณะเทศน์มิชชันอยู่ที่หมู่บ้านแซงต์ โลรัง ซือ แซฟร์ หัวข้อการเทศน์ครั้งสุดท้ายของท่านก็คือตัวอย่างชีวิต ของท่าน นั่นคือ ความมั่งคั่งของพระเยซู องค์ปัญญาทรงรับเอากายของพระบิดา

ท่านสิ้นใจในวันที่ 28 เมษายน 1716 หลังจากอายุครบ 43 ปีได้ไม่กี่เดือน ก่อนหน้านั้นไม่กี่ปีท่านได้ เขียนจดหมายไปถึงซิสเตอร์คณะธิดาปริชาญาณคนแรกว่า “ถ้าเราไม่เสี่ยงทำอะไรเพื่อพระเจ้าเลยแล้ว เราจะ ไม่มีวันทำสิ่งยิ่งใหญ่ใดๆ เพื่อพระองค์เลย” มงฟอร์ตได้เสี่ยงทุกสิ่งอย่างยินดีเพื่อดำเนินชีวิตและประกาศ พระวรสาร ความกล้าหาญ ความคิดสร้างสรรค์ ความเชื่อที่มีชีวิตชีวา ชีวิตที่เรียบง่ายที่สุดของท่าน การเป็น เหมือนคนจนและผู้ถูกกดขี่ของท่าน ทำให้ท่านเป็นแบบอย่างต่อคริสตชนในทุกยุคทุกสมัยอย่างแท้จริง

เป็นเรื่องสำคัญที่จะสังเกตว่าช่วงชีวิตสงฆ์ 16 ปีของนักบุญหลุยส์ มารีนั้นประกอบไปด้วยการปลีก วิวาห์รวมหลายเดือนทีเดียว รวมแล้วอาจนานถึง 4 ปีก็เป็นได้ ณ ถ้าที่แม่วังท่ามกลางความมั่งคั่งของป่า ณ อารามฤๅษีที่แซงต์ ลาซาร์สใกล้ๆ หมู่บ้านมงฟอร์ต ณ อารามฤๅษีที่แซงต์เอลัวในเมืองลา โรเชล ณ มองต์

เราคงต้องคำนึงถึงเวลาเป็นเดือนที่คุณพ่อเดอ มงฟอร์ดใช้ในการเดินด้วย อย่างน้อยก็เป็นระยะทางรวมหลายพันไมล์ โดยจิตใจของท่านหันไปหาพระบิดาผู้ทรงเอ็นดูรักใคร่ของท่าน ขณะเดินจากเมืองหนึ่งไปอีกเมืองหนึ่ง โดยแกะสลักรูปปั้นและกางเขนน้อยๆ ไปด้วย (หลายรูปอาจพบได้ในโบสถ์และบ้านนักบวชต่างๆ ใน แคว้นบริตตานีในทุกวันนี้) ท่านร้องบทเพลงบางเพลงที่ท่านแต่งขึ้นเองเพื่อสรรเสริญพระเจ้า

ผู้ก่อตั้งคณะนักบวช

มีนักบวช 3 คณะที่สืบสาวร่องรอยการก่อตั้งได้ถึงนักบุญหลุยส์ เดอ มงฟอร์ด คณะแรกคือคณะธิดาปริชาญาณที่ดำเนินชีวิตด้วยการศรัทธาอย่างรักใคร่ต่อปริชาญาณสำหรับมนุษยชาติที่บาดเจ็บด้วยการแพร่ธรรมในหลากหลายรูปแบบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหมู่ผู้ที่โลกทอดทิ้งและผู้ที่เหินห่างจากพระศาสนจักร

ท่านธรรมทูตได้ใฝ่ฝันอย่างหนักที่จะมีหมู่นักเทศน์พเนจรที่เร้าร้อนไปด้วยพระจิต วางใจที่สุดต่อพระญาณสอดส่อง เป็นหนึ่งเดียวกับพระนางมารีย์ในด้านการละวางอย่างรักใคร่ต่อพระเจ้า มงฟอร์ดเชื่อมั่นว่าด้วยคณะเช่นนี้จะสามารถฟื้นฟูพระศาสนจักรได้ คณะสงฆ์และภราดาที่ท่านตั้งชื่อไว้ว่าคณะพระจิตและคณะแม่พระด้วย (ซึ่งได้กลายมาเป็นชื่อคณะอย่างเป็นทางการ) เพราะเช่นเดียวกับพระนางมารีย์สมัชชิกของคณะนี้จะเปี่ยมไปด้วยพลังเปลี่ยนแปลงของพระจิต ปัจจุบันคณะนี้เป็นที่รู้จักกันในชื่อว่าคณะธรรมทูตมงฟอร์ด ในวรรณกรรมอันทรงพลังชิ้นหนึ่งของท่านชื่อ บทภาวนาอันร่อนริน หลุยส์ มารีย็ว็องพระเจ้าให้ทรงส่งธรรมทูตมาเข้าคณะนี้ ธรรมทูตที่จะ “เป็นอิสระเช่นก้อนเมฆที่ล่องลอยไปเหนือพื้นโลก ... โดยผูกยึดอยู่กับความรักและพระประสงค์ของพระองค์ บรรดาชายที่ถูกห้อมล้อมอย่างแน่นหนาโดยพระวรสารซึ่งหลั่งมาจากริมฝีปากของพวกเขาตั้งเปลวไฟที่ลุกไหม้เจ็ดจ้า ในมือถือสายประจำ คำรามดังสุนัขเฝ้ายาม ลูกไฟไหม้ตั้งเปลวไฟ ขจัดความมืดของโลกลี้ ส่องสว่างดังดวงอาทิตย์...”

บางครั้งท่านธรรมทูตส่งภราดาบางคนจากกลุ่มน้อยๆ ของท่านไปดูแลการสอนคำสอนให้คนยากคนจน กลุ่มนี้จึงพัฒนาขึ้นมาเป็นคณะที่สามโดยนับถือมงฟอร์ดเป็นผู้ก่อตั้งคณะ กลายเป็นคณะภราดาสอนเรียนเซนต์ คาเบรียล

ท่านนักบุญหลุยส์ เดอมงฟอร์ตเป็นตัวอย่างของการละวางอย่างที่สุดต่อพลังของพระจิต เมื่อตัวคนว่างเปล่าท่านก็กลายเป็นเครื่องให้กำเนิดพลังและปัญญาของพระบิดา ในทุกสิ่งท่านหายใจด้วยบรรยากาศของพระแม่มารีย์อันเต็มปอด เพื่อว่าด้วยพลังของพระจิต ท่านจะสามารถเป็นหนึ่งเดียวอย่างสนิทสนมกับพระเยซูผู้ทรงเป็นผลของความเชื่อของพระนางตลอดไป

เจ. แพทริก กัฟเน่ เอส เอ็ม เอ็ม

อาจารย์สอนเทววิทยา

มหาวิทยาลัยเซนต์หลุยส์ มณเฑาะร์มิสซูรี

1/31/87

ถอดความโดย ภ. สุรเดช วิสุทธีวรรณ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๓